

rende Bitterhed kom hende alligevel overraskende, og hun fortrød, hvad hun havde sagt.

Et Øjeblik efter skiltes de. De var kommen tilbage til Østerbro. Da Regnen stadig blev stærkere, og der netop viste sig en Sporvogn, bestemte Jytte sig til at køre hjem.

Karsten From var ved Afskeden fornærmet.

»Man har altsaa virkelig den sjeldne Fornøjelse at se Dem ved Festen iaften,« sagde han.

»Ja.«

»Agter De ogsaa at deltage i Dansen?«

»Jeg veed det ikke. Maaske.«

»Altid *maaske!*« sagde han med en Skuldertrækning. »Ifald De bestemmer Dem til at bæere Salen med Deres høje Nærværelse, tør en inferior Person som undertegnede da gøre sig noget Haab om en Dans?«

»Maaske,« svarede hun med et Smil, idet hun fra Vogntrinet nikkede Farvel til ham.

Det var ment som et Løfte; men han opfattede baade Ord og Smil som en ny, behændig Afvisning. Og han gik bort i meget nedslaaet Stemning.

Da han kom hjem, gik han mod Sædvane ikke ind i Ateliet, men blev i sit Kabinet, hvor han slog sig ned i en Lænestol foran Kaminen. Han taalte idag ikke Synet af sine Billeder . . . sit »Abekattegalleri«, som han i nedtrykte Øjeblikke selv kaldte dem.